

[Poul Dam.]

vejen med en række af forslagene — ikke med dem alle — er, at de ønsker en strukturforandring, at de ønsker, at der ikke alene skal foretages noget, som på ganske kort sigt bøder på det ene eller det andet problem, men at man skal forsøge løsninger, som peger fremad, som peger på noget, der varigt kan blive af betydning.

En af de ting, som jeg synes man har grund til at bebrejde regeringen, er en politik fra den ene måned til den anden, en politik, som ikke prøver at løse problemerne til bunds. En undtagelse er for så vidt realkreditreformen, som de fem største partier jo også har kunnet enes om.

Finansministeren sagde, at man i min tale ikke fik noget at vide om socialistisk folkepartis politik. Nu må jeg sige, at hvis man først på årets næstsidste dag skulle få noget at vide om SF's politik, var det formodentlig for sent. Jeg synes nok, vi har sagt noget om den ved forskellige andre lejligheder, og jeg tror ikke, at finansministeren har så forfærdelig megen lyst til at høre de foredrag, vi har holdt ved forskellige lejligheder, gentaget i denne omgang. Vi ønsker en planmæssig politik med et socialistisk perspektiv og med et perspektiv, der peger henimod den frie udvikling for den enkelte, som statsministeren åbenbart var så forundret over at høre stammede fra Marx. Det gjorde den imidlertid, og vi er lige så lidt som andre socialister ansvarlige for, at alle mulige frihedsfjender rundt omkring i verden har misbrugt ordet socialisme. Det, vi forstår ved socialisme, er noget, der har med frihed at gøre, og det ved man jo også meget vel.

Finansministeren sagde endelig, at der ikke tegnede sig noget alternativ til den nuværende regering. Ja, hvis man skal tro gallupundersøgelser og observaundersøgelser og sådan noget, mener halvdelen af befolkningen nu altså ikke, at den nuværende regering er nogen god løsning. Jeg tror, at der er et alternativ til den nuværende regering, og det alternativ hedder naturligvis en regering under socialdemokratisk ledelse, og således som socialdemokratiet har udviklet sig i det sidste par år, tror jeg også nok, at socialdemokratiet skal få den fornødne støtte til en sådan politik fra partier til venstre for socialdemokratiet.

Måske skal jeg komme med en uddybende

bemærkning til mine undertiden lidt sarkastiske udtalelser om, hvad det store og førende oppositionsparti foreslår. De modtages jo med lidt for megen glæde af de borgerlige partier. Lad mig sige det sådan, at det er en kritik mellem slægtninge, og den kan jo være temmelig harsk af og til, men det er også meget ofte et udtryk for, at det parti, som ynder at benytte netop ordene det store og det førende oppositionsparti om sig selv, ikke i større udstrækning har formået at være førende med hensyn til at udstikke en ny politik. Vi håber, det bliver bedre, vi tror egentlig, det bliver bedre, og i hvert fald er der et alternativ til den nuværende regering.

Sigsgaard: Må jeg først til hr. Per Hækkerup sige, at det glæder mig sandelig, at socialdemokratiets hovedbestyrelse har haft mod til at fordømme invasionen i Cambodia, men det er selvfølgelig beklageligt, at folketingsgruppen så ikke i dag kan tage den samme stilling, men skal tage en anden stilling end hovedbestyrelsen. Hovedbestyrelsen har åbenbart længere tøj end folketingsgruppen.

Statsministeren kommenterede mit dagsordensforslag om en fordømmelse af invasionen i Cambodia med at gentage sit svar på et spørgsmål om denne invasion fra mig den 6. maj i år. Må jeg dertil sige, at jeg forstod ikke statsministerens svar den 6. maj som en fordømmelse af invasionen i Cambodia, og derom sagde statsministeren jo heller ikke noget i dag.

Dertil kommer, at situationen i dag er anderledes end den 6. maj. Statsministeren tog dengang stilling til, hvad han betragtede som en midlertidig amerikansk aktion, og hans udtalelser gik på det. Nu er det klart, at der ikke var tale om nogen midlertidig aktion, nu er det klart, at Cambodia er fuldt ud inddraget i Indokinakrigen, og at sydvietnameserne bliver i Cambodia også efter den 1. juli. Det har de naturligvis amerikanernes godkendelse af, ellers var det ikke muligt, og de har tilsagn om amerikansk støtte; uden en sådan kunne de heller ikke klare fortsat krigsførelse i Cambodia. Situationen er dermed ganske anderledes, end statsministeren så den, da han besvarede mit spørgsmål den 6. maj, og den er langt alvorligere. Til trods for bekyrning og kri-